

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 44 Pž-1979/2020-3

R E P U B L I K A H R V A T S K A

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ane Cvitković, predsjednice vijeća, Jagode Crnokrak, sutkinje izjaviteljice i Nikoline Mišković, članice vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom SANITETSKA KUĆA APOLLONIA d.o.o. u stečaju, OIB 76744843934, Split, Ulica fra Bone Razmilovića 8, odlučujući o žalbi razlučnog vjerovnika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., OIB 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, kojeg zastupa punomoćnik Zvonimir Buterin, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Buterin i Posavec u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1878/2016-265 od 24. travnja 2020., u sjednici vijeća održanoj 6. srpnja 2020.

r i j e š i o j e

Uvažava se žalba razlučnog vjerovnika Erste&Steiermärkische Bank d.d. iz Rijeke i ukida rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-1878/2016-265 od 24. travnja 2020. te se predmet vraća tom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

Pobijanim je rješenjem točkom I. izreke iz iznosa kupovnine od 1.998.000,00 kn dobivene unovčenjem nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika označene kao kčbr. 3591 z.u. 22924 k.o. Grad Zagreb, u naravi poslovni prostor u Zagrebu u Primorskoj ulici 5 i 7 površine 273,81 m², iznos od 808.337,65 kn izdvojen na ime namirenja već dospjelih i budućih predvidivih troškova unovčenja, kao i za rezervaciju sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica, a iznos od 1.189.662,35 kn izdvojen je na ime djelomičnog namirenja tražbine razlučnog vjerovnika Erste&Steiermärkische Bank d.d. iz Rijeke. Točkom II. izreke rješenja je Financijskoj agenciji naloženo nakon pravomoćnosti rješenja iz sredstava kupovnine isplatiti iznos od 808.337,65 kn na račun stečajnog dužnika, a iznos od 1.189.662,35 kn na račun razlučnog vjerovnika.

Iz obrazloženja proizlazi da je u stečajnom postupku koji je nad dužnikom otvoren 8. svibnja 2017. izvršena prodaja nekretnine navedene u izreci rješenja te je kupac, ovdje žalitelj, položio na račun Financijske agencije iznos kupovnine od 1.998.000,00 kn, a sud je nakon održanog ročišta za diobu kupovnine od 4. studenoga 2019., prihvaćajući obračun troškova koji terete unovčenje predmetne nekretnine od 22. listopada 2019., ažuriran podneskom od 23. veljače 2020., odlučio kako je navedeno. Sud je ocijenio neosnovanim

primjedbe razlučnog vjerovnika iznesene na ročištu za diobu i u kasnijim podnescima te pored formalnih nedostataka u preglednosti obračuna, a vodeći računa o svrhovitosti i efikasnosti stečajnog postupka sukladno odredbi čl. 253. i 254. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) odlučio kao u izreci.

Pri tome je utvrdio da su izravni troškovi koji terete nekretninu, a s osnove troškova Fine, procjene nekretnine, režijski troškovi ukupno 106.064,25 kn, da do sada utvrđeni i predvidivi troškovi u parnicama u kojima je dužnik tuženik za naknadu za čistoću, električnu energiju, pričuvu iznose 12.660,30 kn, da bruto nagrada stečajnom upravitelju iznosi 182.599,50 kn, stvarni troškovi stečajnog upravitelja iznose 3.014,26 kn, a osnovni opći troškovi stečajnog postupka kao što su računovodstvene usluge i slično iznose 41.190,00 kn. Neizravni troškovi koji se odnose na procijenjene troškove dužnikovog odvjetnika za zastupanje zadnjih šest mjeseci prije stečaja i pravna savjetovanja u parnicama, sudske pristojbe i rezervacija mogućih troškova u parnici za osporavanje tražbine vjerovnika Assista d.o.o. u ime i za račun dužnika iznose ukupno 107.755,00 kn, a na ime rezervacije parničnih troškova u kojima je dužnik tužitelj, za slučaj gubitka tih parnica izdvojeno je 334.646,84 kn, iznosi od 275,00 kn te 20.132,50 kn. Tako je sud utvrdio da ukupni troškovi unovčenja za pokriće već dospjelih i budućih predvidivih troškova unovčenja, kao i za rezervaciju sredstava za pokriće mogućih parničnih troškova, kao i predvidivih obveza stečajne mase iznose 808.337,65 kn pa je zaključno prihvaćen i prijedlog stečajnog upravitelja da se razlučnom vjerovniku na njegov žiro-račun uplati razlika u iznosu od 1.189.662,35 kn s pozivom na odredbe čl. 248., 254. st. 1. SZ-a te na prihvaćena pravna shvaćanja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19. lipnja 2008. i 18. ožujka 2019. Pri tome se sud poziva i na odredbu čl. 157. st. 1. SZ-a koja propisuje obvezu stečajnog upravitelja voditi računa o tome da se iz stečajne mase osiguraju sredstva potrebna za namirenje predvidivih obveza stečajne mase. Sud ocjenjuje da je predmetna nekretnina koja je prodana u ovom postupku za sada jedina imovina stečajnog dužnika, dakle da se svi navedeni troškovi imaju namiriti u 100%-tnom iznosu od cijene postignute prodajom navedene nekretnine. Sud obrazlaže da su rezervirana sredstva za namirenje mogućih parničnih troškova trebala biti stoga izdvojena iz postignute cijene, iako te parnice nisu vođene direktno radi dijela stečajne mase koji je prodan. To ne znači da stečajni upravitelj i dalje u korištenju tih sredstava ne mora skrbiti pozornošću dobrog gospodarstvenika, a u slučaju da se u navedenim parnicama uspije, izdvojena sredstva valjalo bi uplatiti na račun razlučnom vjerovniku.

Protiv rješenja je žalbu podnio razlučni vjerovnik zbog svih žalbenih razloga. Smatra da je sud bio dužan iz postignute kupovnine namiriti troškove unovčenja sukladno odredbi čl. 254. SZ-a i potom namiriti tražbinu razlučnog vjerovnika, a da je formulacija izreke pobijanog rješenja prema kojoj se tamo navedeni iznosi izdvajaju nedovoljno jasna i suprotna odredbama Stečajnog zakona kao i odredbama Ovršnog zakona koji se ima primijeniti sukladno odredbi čl. 247. i 248. SZ-a. Imajući u vidu formulaciju iz točke I. rješenja iz koje ne proizlazi da se postignutom kupovninom namiruju niti troškovi stečajnog postupka niti tražbina razlučnog vjerovnika, žalitelj smatra da je onda izreka iz točke II. pobijanog rješenja kontradiktorna. Osim toga, izreka je nejasna u odnosu na izdvojeni iznos od 808.337,65 kn na ime namirenja dospjelih troškova unovčenja, na ime budućih predvidivih troškova unovčenja i na ime rezervacije sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica, jer je sud propustio navesti koji iznos se izdvaja na ime dospjelih troškova unovčenja, a koji iznos na ime budućih troškova unovčenja te na ime rezervacije sredstava za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka pokrenutih parnica. Već zbog toga

rješenje treba ukinuti. Žalitelj smatra da u obrazloženju pobijanog rješenja nedostaju razlozi o prigovorima žalitelja kao razlučnog vjerovnika na obračun troškova dostavljen od strane stečajnog upravitelja, ističe da niti nakon prigovora stečajni upravitelj nije dostavio dokaze iz kojih bi nedvojbeno proizlazila visina predmetnih troškova, a nisu prihvatljiva obrazloženja stečajnog upravitelja kojima opravdava nedostavljanje dokaza o troškovima na način da se dostavom samo pojedinih računa i množenje iznosa navedenih u njima s brojem mjeseci određenog razdoblja može dobiti iznos koji se potražuje. Na taj način onemogućena je provjera visine troškova koje potražuje stečajni upravitelj, a na koju provjeru žalitelj ima pravo kao razlučni vjerovnik. O tome pobijano rješenje nema razloga. Žalitelj ukazuje i na odluke ovoga suda iz kojih proizlazi da visina troškova mora biti dokazana i valjana obrazložena. Također smatra da se stečajnom upravitelju koji ima prebivalište izvan teritorija nadležnog suda mogu kao opravdani priznati oni putni troškovi koji su ostvareni na području nadležnog suda, dok se stečajna masa ne bi mogla teretiti putnim troškovima ostvarenim izvan teritorija nadležnog suda. Nadalje smatra da je pobijano rješenje protivno i pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19. lipnja 2008., a na koje se i sud u pobijanom rješenju poziva, prema kojem se namiruju samo već nastali troškovi unovčenja koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojoj postoji razlučno pravo, a ne eventualno budući troškovi u nejasnoj visini. U obrazloženju nema razloga o kojim troškovima se radi, a koji su izdvojeni kao rezervacija za pokriće predvidivih parničnih troškova u slučaju gubitka već pokrenutih parnica. Također nije vidljivo koji od tih troškova spadaju u već dospjele, a koji u buduće troškove. U buduće troškove ulazi dio troškova koje u pobijanom rješenju sud imenuje kao opće (ostale) troškove stečajnog postupka u iznosu od 41.190,00 kn, a iz rješenja nije vidljivo koji iznos od navedenog iznosa se odnosi na buduće troškove, što je ujedno i suprotno citiranom pravnom shvaćanju. Žalitelj ističe da se iz ostvarene kupovnine ne mogu osiguravati troškovi vođenja parničnih postupaka, jer se nekretnine koje su opterećene razlučnim pravom prodaju sukladno odredbi čl. 247. SZ-a, a odredbe st. 5. i 6. predmetnog članka predviđaju mogućnost prodaje nekretnine i za iznos od 1,00 kn pa se onda nikako iz tog iznosa ne bi moglo osiguravati troškove vođenja parničnih postupaka u tijeku. Žalitelj zaključuje da troškovi vođenja parničnih postupaka na temelju odluke vjerovnika stečajnog dužnika ne smiju teretiti isključivo jednog vjerovnika. Oспорava i zaključak suda da prodana nekretnina predstavlja jedinu stečajnu masu pa predlaže rješenje ukinuti i predmet vratiti na ponovan postupak.

Žalba je osnovana.

Pobijano je rješenje ispitano na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a. Pri donošenju rješenja ostvarena je bitna povreda postupka jer rješenje ne sadrži razumljive razloge od odlučnim činjenicama, a došlo je i do pogrešne primjene odredaba Stečajnog zakona.

Osnovano žalitelj ističe da rješenje nema jasne razloge o odlučnim činjenicama te je zahvaćeno bitnom povredom postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a koja se na odgovarajući način primjenjuje u ovom postupku sukladno odredbi čl. 10. SZ-a.

Iz spisa proizlazi da je sud odlučio o diobi kupovnine ostvarene prodajnom nekretnine na kojoj postoji razlučno pravo u okviru stečajnog postupka, nakon ročišta za diobu

kupovnine, dakle je trebao odlučiti o namirenju sukladno odredbama čl. 124. i 125. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17), a uz primjenu odredaba čl. 248. i 254. SZ-a glede obračuna troškova i namirenja razlučnih vjerovnika iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnine, stečajne mase stečajnog dužnika pobliže označene u izreci rješenja. Sukladno citiranim zakonskim odredbama prije namirenja razlučnog vjerovnika valjalo je odrediti koji su troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava, sukladno odredbi čl. 254. st. 3. SZ-a.

Prema pravnom shvaćanju koje je prihvaćeno na sjednici svih sudaca i sudskih savjetnika ovoga suda od 19. lipnja 2008., kao troškovi unovčenja stvari uzimaju se, osim troškova koji su u vezi s prodajom nekretnine i drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, a i oni koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase i oni se namiruju iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu.

Odredbom čl. 94. st. 1., 2. i 3. SZ-a propisano je da stečajni upravitelj ima pravo na naknadu za svoj rad i naknadu stvarnih troškova, pri čemu se nagrada stečajnom upravitelju određuje rješenjem prema Uredbi kojom Vlada Republike Hrvatske utvrđuje kriterije i način obračuna plaćanja nagrada, a naknada troškova rješenjem suda na temelju pisanog, obrazloženog i dokumentiranog izvješća stečajnog upravitelja. Sve ove odredbe sud je trebao pravilno primijeniti kada je odlučio o namirenju troškova unovčenja iz iznosa postignute cijene pri prodaji sporne nekretnine.

S pravom žalitelj ukazuje na nerazumljivost razloga obrazloženja, iz kojih nije moguće provjeriti pravilnost rješenja u odnosu na prihvaćeni obračun troškova kojeg je stečajni upravitelj dostavio sudu prije održavanja ročišta za diobu kupovnine, obračun od 22. listopada 2019. (str. 937. - 941. spisa), kao i na temelju pročišćenog obračuna troškova koji je stečajni upravitelj dostavio sudu 23. veljače 2012., nakon ročišta za diobu kupovnine, prema kojem je sud onda donio pobijano rješenje. Iz razloga pobijanog rješenja proizlazi da obračun troškova unovčenja koji je podnio stečajni upravitelj ima formalnih nedostataka, pa nije dostatno obrazloženo prvostupanjskog suda da je takav obračun prihvaćen vodeći računa o svrhovitosti i efikasnosti stečajnog postupka u interesu svih sudionika. Naprotiv, stečajni upravitelj je, na što s pravom ukazuje žalitelj, trebao dokumentirati zatražene troškove, kao i dokumentirano i obrazloženo zatražiti nagradu sukladno Uredbi o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima, „Narodne novine“ broj 105/15, pri čemu je valjao podnijeti obračun te nagrade na način da je moguće provjeriti odredbu čl. 7. Uredbe o izračunu nagrade stečajnom upravitelju, s obzirom na iznos unovčene stečajne mase. Nije dostatno iznijeti samo iznos nagrade u bruto iznosu, a da se pri tome ne može kontrolirati obračun prema elementima koji su određeni čl. 7. citirane Uredbe, dakle prema osnovi vrijednosti unovčene stečajne mase te primjenom tamo propisanih postotaka, što je stečajni upravitelj propustio podastrijeti sudu radi mogućnosti provjere, ne samo po sudu, nego i, kako to žalitelj s pravom ukazuje, mogućnosti provjere na koju pravo ima razlučni vjerovnik koji se namiruje iz cijene postignute kupoprodajom nekretnine. Žalitelj osnovano prigovara tome da za pojedine troškove koji se tiču izravno nekretnine nisu priloženi dokazi o visini nastalih troškova, slijedom čega rješenje kojim sud prema obrazloženju samo prihvaća obračun kojeg je stečajni upravitelj izveo bez odgovarajućih priloženih isprava o nastalim troškovima, za sada nije moguće provjeriti. To se odnosi, kako na troškove koji terete nekretninu s osnove plaćanja komunalnih davanja, tako i u odnosu na troškove koje je zatražio stečajni upravitelj,

za koje je priložio neke isprave, ali ne sve, pa u tom dijelu rješenje nije moguće ispitati. Tako je, na primjer, stečajni upravitelj glede putnih troškova naveo da su dokazi dostavljeni uz obračun od 31. svibnja 2019., uz koji su dostavljeni dokazi o plaćenim poštanskim uslugama, ispis računa za troškove cestarine (ENC) i dva putna računa za 20. srpnja 2017. i 23. studenoga 2017., sve na str. 815. - 832. spisa, dok se u zatraženim troškovima spominje još i skupština vjerovnika od 13. travnja 2018. za koju nema odgovarajuće isprave. Ocjena je ovog suda da žalitelj neosnovno prigovara pravu na naknadu opravdanih putnih troškova, ali zahtjev treba biti obrazložen i dokumentiran.

Načelno je žalitelj u pravu kada navodi da je zatraženi obračun troškova unovčenja nepregledan, što i sud navodi u svom obrazloženju, i da nije u svemu dokumentiran, pa prihvatanje takvog obračuna sud čini bitnu povredu postupka koja se sastoji u nerazumljivosti razloga pobijanog rješenja.

Iako žalitelj pravilno ukazuje i na izostanak jasne zakonske terminologije koju je sud trebao koristiti donoseći rješenje o namirenju sukladno odredbi čl. 125. Ovršnog zakona, izreka samo zbog toga nije nerazumljiva, no u ponovljenom postupku će prvostupanjski sud voditi računa i o tome da u izreci rješenja o namirenju odredi što se namiruje iz iznosa postignute kupovnine prodajom navedene nekretnine kao stečajne mase u stečajnom postupku.

Po ocjeni ovoga suda nije osnovan žalbeni navod da se iz iznosa postignute kupovnine troškovi unovčenja ne bi trebali namirivati u 100%-tnom iznosu, već u razmjeru, s obzirom na činjenicu da je stečajni upravitelj u svojim izvješćima naveo da stečajni dužnik vodi parnice iz kojih očekuje ostvariti novčane tražbine prema protivnoj strani. Iako iz spisa proizlazi da su vjerovnici na skupštinama vjerovnika glasovali za nastavljanje tih parnica u stečajnom postupku, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da je u ovom trenutku nekretnina koja je prodana bila jedina imovina, odnosno samo ta nekretnina predstavljala stečajnu masu u ovom trenutku i u tom smislu je pravilno sud ocijenio da je iz dobivene kupovnine potrebno naknaditi sve troškove unovčenja, bilo one koji direktno terete nekretninu koja je predmet prodaje, bilo one indirektno koji su ostvareni u okviru stečajnog postupka radi vođenja toga postupka.

Međutim, žalitelj osnovano osporava da se iz iznosa kupovnine prodane nekretnine kao jedinog predmeta stečajne mase, izdvoji previđeni iznos, prema projekciji stečajnog upravitelja, za eventualno buduće podmirenje troškova parničnih postupka koji su u tijeku, za slučaj gubitka tih sporova. Ovo stoga jer se ti troškovi niti indirektno ne odnose na stečajni postupak do momenta unovčenja sporne nekretnine i na samo unovčenje sporne nekretnine, na što s pravom ukazuje žalitelj. Prvostupanjski sud je pravilno odredio da tražbine iz navedenih parnica u tijeku još ne predstavljaju stečajnu masu, a niti eventualni budući troškovi za slučaju gubitka tih sporova ne predstavljaju troškove koji su direktno ili indirektno vezani uz vođenje stečajnog postupka do ovoga momenta, odnosno momenta diobe kupovnine radi namirenja, kako troškova unovčenja, tako razlučnog vjerovnika iz postignute cijene. Stoga je pobijano rješenje nezakonito jer je sud prihvaćajući u obračunu troškova unovčenja iznos za rezervaciju troškova za eventualne buduće parnične troškove u parnicama u kojima je stečajni dužnik tužitelj, pogrešno primijenio odredbu čl. 254. st. 3. u vezi s odredbom čl. 248. st. 1. SZ-a, kojima je propisan obračun troškova i namirenje razlučnih vjerovnika.

Zbog navedenog je rješenje valjalo ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupka na temelju odredbe čl. 380. t. 3. ZPP-a u vezi s odredbom čl. 10. SZ-a.

U ponovljenom postupku prvostupanjski sud će ponovno zakazati ročište za diobu kupovnine na kojem je potrebno raspraviti obračun troška, kao i zahtjev razlučnog vjerovnika za namirenje njegove tražbine, sve kako je to propisano odredbom čl. 124. st. 4. Ovršnog zakona te će potom donijeti rješenje o namirenju sukladno odredbi čl. 125. st. 1. Ovršnog zakona uzimajući u obzir podatke iz spisa i utvrđenja na ročištu. Pri tome će paziti na pravilnu primjenu odredaba Stečajnog zakona na koju je ukazano ovim ukidnim rješenjem, o čemu će dati jasne i razumljive razloge koji će proizlaziti iz isprava u spisu, a pazit će i na sadržaj izreke rješenja o namirenju, kako je to propisano odredbama Ovršnog zakona koje se na odgovarajući način primjenjuju i u postupku prodaje predmeta koji čine stečajnu masu opterećenu razlučnim pravom u okviru stečajnog postupka.

Zagreb, 6. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Ana Cvitković

Broj zapisa: **17897-a13fd**

Kontrolni broj: **08252-066c5-34b49**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANA CVITKOVIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.